

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. E. A.**, zast. JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2006, č. j. 65 Az 18/2005 - 22,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2006, č. j. 65 Az 18/2005 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2005, č. j. OAM-61/VL-07-04-2005, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 8. 2006 (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla její obava ze zadržení či uvěznění v souvislosti s přechováváním zbraní. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle § 13 téhož zákona, a nezjistil ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobkyně nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním

řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, když se žádostí žalobkyně nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy. Žalobkyně uvedla, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování. Žalobkyně dále odkázala na obsah správního spisu a navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podáním doručeným krajskému soudu dne 20. 4. 2006 žalobkyně oznámila soudu změnu svých identifikačních údajů s tím, že dosud ze strachu uváděla namísto svého jména jméno své sestry.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 4. 2006, č. j. 65 Az 18/2005 - 22, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že jediným důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla její obava ze zadržení či uvěznění v souvislosti s podezřením, že se se svým snoubencem podílela na přechovávání zbraní. Žalobkyně se nijak politicky neangažovala a v Kamerunu neměla žádné problémy se státními orgány, proto se v případě žalobkyně nejednalo o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Z informací o zemi původu žalobkyně krajský soud usoudil, že jí nehrozí neúměrně vysoký trest spojený s rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či politickým přesvědčením. Krajský soud vyslovil správnost závěrů žalovaného o neudělení humanitárního azylu a nevztažení překážek vycestování. K nekonkrétním námitkám porušení správního řádu krajský soud poznamenal, že žádná taková porušení z obsahu správního spisu nevyplývají. Žalovaný si pro své rozhodnutí podle krajského soudu opatřil dostatečné podklady, které řádně vyhodnotil, a přijal příslušné právní závěry. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatelka vyjádřila obavu ze svého návratu do země původu a dále namítala, že žalovaný pochybil, když neseznal skutečnosti tvrzené stěžovatelkou podřaditelnými pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Nesouhlasila s tím, že v průběhu řízení netvrdila, že by měla důvodnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství či příslušnosti k určité politické skupině. Stěžovatelka jako důvod pro udělení azylu zdůraznila svou příslušnost k určité sociální skupině. Stěžovatelka konstatovala, že žalovaný, ani krajský soud nezpochybnili její tvrzení o restriktivních opatřeních policie, kterým v zemi původu se svou rodinou čelila. Stěžovatelka zpochybnila názor krajského soudu o nekonkrétnosti svých žalobních námitek procesních pochybení žalovaného a dále namítala, že krajský soud při svém hodnocení zcela pominul její příslušnost k osobě, která byla členem opoziční strany. Stěžovatelka podotkla, že krajský soud převzal přístup žalovaného, ačkoliv měl jeho rozhodnutí přezkoumat. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žádosti o udělení azylu E. č. x ze dne 11. 1. 2005 uvedla, že v Kamerunu žila tři roky se svým snoubencem R., který byl sekretářem jižní zóny J. n. r. Tato strana bojuje za anglofonní kamerunskou minoritu. Kamerunská vláda obvinila snoubence stěžovatelky z přechovávání zbraní, v srpnu 2004 byl zatčen a uvězněn. Právník strany SCNC jej během dvou dnů dostal z vězení a doporučil mu, aby opustil zemi. Po jeho odjezdu začali bezpečnostní agenti pátrat po stěžovatelce, neboť se domnívali, že byla komplicem svého snoubence. Rodinný právník stěžovatelce poradil, aby odjela, neboť v případě dopadení by mohla být uvězněna. Stěžovatelka nikdy nebyla členem žádné politické strany, ani jiné organizace. V případě návratu do vlasti se obávala zatčení. Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 13. 1. 2005, stěžovatelka doplnila, že ji podezřivali, že o přechovávání zbraní věděla, a obviňovali ji ze spoluviny. Stěžovatelka však o zbraních nevěděla, nevěděla ani jaké aktivity její snoubenec pro SCNC vykonával. Uvedla, že byl uvězněn na dva týdny. Tuto skutečnost se dozvěděla od svého rodinného přítele, tajného policisty. Při návštěvě snoubence se stěžovatelka dozvěděla, že dobrovolný právník SCNC bojuje o jeho propuštění. Po propuštění v srpnu 2004 snoubenec stěžovatelce sdělil, že mu ten právník doporučil, aby opustil Kamerun. Poté odjel zřejmě do Nigérie. Problémy stěžovatelky začaly až po jeho odjezdu, rodinný přítel řekl její sestře, že stěžovatelku hledá tajná policie. Stěžovatelka se bála, že by byla dlouho ve vazbě, než by vysvětlila svou nevinu. Opustila tedy Kamerun, protože jí právník řekl, že by ji mohli odsoudit na doživotí nebo zabít. Stěžovatelka konstatovala, že neměla nic společného s aktivitami SCNC a neměla ani žádné problémy s policií a státními orgány v Kamerunu.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku stěžovatelky, že jí v zemi původu hrozí nebezpečí. Tato námitka svým obsahem jednoznačně směřuje proti výroku rozhodnutí žalovaného, kterým na stěžovatelku nevztáhl překážku vycestování. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

Podle § 91 odst. 1 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým na stěžovatelku nevztáhl překážku vycestování, uvedl, že ústava a zákony Kamerunu zakazují praktiky jako je mučení a nelidské zacházení s vězni, přičemž případy uvedené ve zprávě Ministerstva zahraničí USA za rok 2003 jsou specifické a nelze je na případ stěžovatelky vztáhnout.

S tímto závěrem žalovaného, s ním se ztotožnil rovněž krajský soud, však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nespornou povinností žalovaného získat maximum možných informací, které se vztahují k situaci žadatele o udělení azylu, a na základě shromážděných podkladů rozhodnout, zda účastník řízení bude azyl udělen, resp. zda bude na žadatele vztažena překážka vycestování či nikoliv. Při posuzování individuálních případů je přitom třeba vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci.

Právě tato skutečnost je určující pro posouzení, zda důkazní břemeno leží na straně žadatele o udělení azylu a tento musí přiměřeně prokázat svá tvrzení, nebo zda důkazní břemeno nese správní orgán, který pak musí uspokojivě vyvrátit veškerá tvrzení žadatele o azyl. Tyto závěry plynou rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které *v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz).

Správní orgán je proto povinen zohlednit charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li např. o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení,

národnostnímu útisku, atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl.

Ze své konstantní judikatury Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že *není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz).

V posuzované věci Nejvyšší správní soud ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Kamerunu za rok 2003 zjistil, že výsledky vlády v oblasti dodržování lidských práv zůstaly špatné; přestože v několika málo oblastech došlo k jistému zlepšení, závažné problémy přetrvávaly. Možnost občanů změnit svoji vládu zůstala omezená. Příslušníci bezpečnostních sil se dopouštěli četných nezákonných zabití a rovněž se dopouštěli mučení, bití a jiného špatného zacházení s osobami, zejména se zadrženými osobami a vězni. Beztrestnost zůstala problémem. Podmínky ve věznicích zůstaly drsné a životu nebezpečné. Zákon zakazuje mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání, avšak existovaly věrohodné zprávy, že příslušníci bezpečnostních sil nadále mučili, bili a jinak špatně zacházeli s vězni a zadrženými osobami. Ve většině případů mučení nebo špatného zacházení vláda jen zřídka vyšetřovala nebo potrestala jakékoli příslušníky dotyčných složek, kteří se na takovém jednání podíleli. Příslušníci bezpečnostních sil údajně také špatně zacházeli se ženami, dětmi a staršími osobami. V N. B. a jiných trestních vazebních zařízeních, v nichž není uplatňován režim maximální ostrahy, se vězeňští bachaři dopouštěli bití a vězni byli údajně spoutáni řetězy nebo někdy ve svých celách bičováni. Pracovníci bezpečnostních složek se často dopouštěli bití v celách dočasného zadržení v policejním nebo četnickém zařízení. Příslušníci bezpečnostních sil nadále zacházeli s vězni a se zadržovanými osobami ponižujícím způsobem, který zahrnoval svlékání, držení v silně přeplněných celách a odpírání přístupu na toalety nebo jiná hygienická zařízení. Policisté a četníci často bili zadržené osoby, aby z nich vynutili doznání nebo informace o údajných kriminálních. Po osobách ve vyšetřovací vazbě bylo někdy pod hrozbou špatného zacházení žádáno, aby zaplatily „vazební poplatky“, což je úplatek vězeňským bachařům za účelem vyhnutí se dalšímu špatnému zacházení.

Citovaná zpráva dále upozorňovala na přeplněné, nehygienické a nedostatečné věznice, se závažným nedostatkem potravin a lékařské péče; v důsledku drsných podmínek ve věznicích a nedostatečné lékařské péče zemřelo několik vězňů. Existovalo málo vazebních zařízení pro ženy, které byly drženy ve vězeňských komplexech s muži, někdy i ve stejných celách.

S ohledem na tyto skutečnosti má Nejvyšší správní soud za to, že nelze pochybovat o tom, že stav dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatelky je špatný a Kamerun nemůže být považován za demokratický právní stát, ani za bezpečnou zemi původu. Bylo proto na žalovaném, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které vyvracejí či zpochybňují stěžovatelkou tvrzené důvody pro udělení azylu, resp. důvody pro přiznání překážek vycestování.

Nejvyšší správní soud porovnal odůvodnění rozhodnutí žalovaného o nevztažení překážek vycestování na stěžovatelku s obsahem citované zprávy Ministerstva zahraničí

USA a shledal zásadní rozpory mezi závěry žalovaného a popsanou situací v zemi původu stěžovatelky.

Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení opakovaně vyjadřovala svou obavu ze zadržení či uvěznění v souvislosti s podezřením ze spoluúčasti na nelegálním držení zbraní, a poukazovala na zadržení svého snoubence ze stejného důvodu, byl žalovaný povinen při posuzování existence skutečností zakládajících překážky vycestování vycházet ze shora uvedených skutečností, které se týkají zadržování a věznění osob v Kamerunu.

Žalovaný však do odůvodnění svého rozhodnutí převzal pouze z kontextu vytržené informace o zemi původu stěžovatelky, které jednotlivě i ve vzájemných souvislostech poskytovaly zcela zkreslený pohled na situaci v Kamerunu. Takový postup žalovaného Nejvyšší správní soud nepovažuje za správný.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí o neudělení překážky vycestování, je v příkrém rozporu s obsahem spisového materiálu. Je přitom lhostejné, že stěžovatelka v průběhu správního řízení postupně změkčovala svá tvrzení, když nejprve vyslovila obavu o svůj život a později pouze vyjádřila strach, že by byla dlouho ve vazbě, než by vysvětlila svou nevinu. Tato tvrzení stěžovatelky byl totiž žalovaný povinen posoudit v kontextu zpráv o zemi původu z hlediska naplnění podmínek § 91 zákona o azylu, což však neučinil.

K námitkám vzneseným proti rozhodnutí o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že azylově relevantní pronásledování musí být založeno na některém z důvodů, které jsou taxativně vymezeny v § 12 tohoto zákona.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka sama popřela, že by se jakkoliv politicky angažovala, ani neuvedla, že by zastávala určité politické názory. Netvrdila ani pronásledování z důvodu rasy, ani z náboženských nebo národnostních důvodů. Pokud jde o příslušnost k sociální skupině, stěžovatelka tuto skutečnost přednesla až kasační stížnosti, proto se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Na okraj však poznamenává, že pokud žadatel o azyl uplatňuje jako azylový důvod svou příslušnost k určité sociální skupině, musí především vymezit, k jaké sociální skupině se cítí být příslušen a tuto sociální skupinu blíže definovat, což však stěžovatelka neučinila.

Tvrzení stěžovatelky, že se svou rodinou v zemi původu čelila restriktivním opatřením policie, nepovažoval Nejvyšší správní soud za prokázané, neboť neodpovídá obsahu spisového materiálu, ani tvrzením stěžovatelky předneseným ve správním řízení. Policie v Kamerunu zadržela pouze snoubence stěžovatelky, což ovšem nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ale pouze za skutečnost, kterou byl žalovaný povinen zohlednit při posuzování existence překážek vycestování. Namítaný vztah k osobě, která byla členem opoziční strany, rovněž není důvodem, který by bylo lze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil jednotlivá tvrzení stěžovatelky a shledal, že důvody jejích obav, které žalovaný zjistil v průběhu správního řízení, neodpovídají žádnému z důvodů, které vypočítává ustanovení § 12 zákona o azylu. S ohledem na tuto skutečnost považuje Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu za správné.

Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud převzal přístup žalovaného, v čemž spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil, neboť krajský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi žalobními body uplatněnými stěžovatelkou, a to přiměřeně k jejich konkrétnosti, a nesprávnost závěrů krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl v posuzované věci prokázán, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí v rozsahu výroku o nevztažení překážek vycestování pro shora uvedené vady zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného svým právním názorem zavázal k odstranění vytykaných vad a k vydání nového, řádně odůvodněného, rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu